

РЕШЕНИЕ

№ 770

гр. София, 02.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав,
в публично заседание на 25.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **11038** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на М. А. Б., гражданка на С., кандидат за международна закрила по Закона за убежището и бежанците, със съдебен адрес: [населено място], [улица], чрез адв. В. П. срещу Заповед № ЗСПД/Д-С-СК/6890/ 20.10.2023г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“–С..

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна, като се посочва, че жалбоподателката е пристигнала легално в България заедно с децата си, чиито баща е с предоставен хуманитарен статут и решение за събиране на семейството по чл.34 от ЗУБ. Намира, че в посочената заповед е нарушен чл.35 от АПК, тъй като адм. орган е изследвал статута на детето и е мотивирал отказа си с факта, че то е гражданин на С., като в този смисъл е следвало да приложи чл.10а,ал.1 от ЗСПД, който не изисква децата на получателите на еднократната помощ да са български граждани. Посочва се, че жалбоподателката отговаря на всички материалноправни условия за отпускане на поисканата помощ по ЗСПД, като се позовава на чл.3, ал.5 от ЗСПД, чл.32, ал.3 от ЗУБ, чл.28, пар.1 от Директива 2004/83/ЕО и чл.29, пар.1 от Директива 2011/95/ЕС. Посочва се, че дори и единствено в качеството си на кандидат за международна закрила жалбоподателката има право на подпомагане по реда на ЗСПД съгласно чл.29, ал.1,т.4 от ЗУБ, а отказът за отпускане на помощ, обяснен с липсата на българско гражданство у детето,

представлява нарушение на чл.2 и чл.27 от Конвенцията за защита правата на детето.

В съдебно заседание, жалбоподателката, редовно призована, не се явява, представлява се от адв.П., който моли оспорваният акт да бъде отменен по съображенията, изложени в жалбата.

Ответникът - директорът на дирекция „Социално подпомагане“ – С. редовно призован, не се представлява. В представен писмен отговор счита подадената жалба за неоснователна. За да постанови отказа си по предоставяне на еднократна помощ ответникът се позовава на чл.3 т.3 и т.5 от ЗСПД, а именно, че детето не е български гражданин, Р България не е страна в международен договор със Сирийската арабска република за предоставяне на такива помощи. С допълнителна молба от 18.01.2023г. се моли жалбата да бъде отхвърлена, а заповедта потвърдена като законосъобразно издадена, от компетентен орган в кръга на правомощията му, при спазване на административнопроизводствените правила и материалния закон.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

С Решение № 7855/20.04.2023г. на зам.председателя на Държавна агенция за бежанците е разрешено на М. А. А. /с предоставен хуманитарен статут/ да се събере на територията на Република България със съпругата си М. А. Б., техните деца Тайма А. М. и И. А. М. и неговата майка. Като лице, търсещо международна закрила, на М. А. Б. е предоставено правото да остане в страната на основание чл.29, ал.1, т.1 от ЗУБ, както и е издадена регистрационна карта за чужденец №826066034, в която карта като придружавани лица са вписани двете й деца.

Производството пред административния орган е започнало по подадено заявление- декларация от М. А. Б., в качеството ѝ на майка и законен представител на Тайма А. М. за получаване на еднократна помощ за ученик, записан в трети клас, съобразно нормите на ЗСПД. Към молбата е приложена служебна бележка от ОУ „У. С.“, че детето е записано в трети клас на учебната 2023/2024г.

Със заповед №ЗСПД/Д-С-СК/6890/20.10.23г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ (ДСП) - С. е отказано отпускането на еднократната помощ. В заповедта са изложени мотиви, че Тайма А. М. не отговаря на условието на чл.3, т.3 и т.5 от ЗСПД- право на помощи имат семействата, в които единият родител е български гражданин- за децата с българско гражданство, които се отглеждат в страната, семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна. Детето е с гражданство С..

Заповедта е връчена на 06.11. 2023г.

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима. Разгледана по същество, жалбата е

основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган съобразно предоставените му правомощия, в изискуемата форма и съдържание и при спазване на административнопроизводствените правила.

Относно материалната законосъобразност на акта и съответствието му с целта на закона:

Съдът констатира, че заповедта е издадена в противоречие с материалноправни разпоредби и в несъответствие с целта на закона - основания за незаконосъобразност по чл. 146, т.4 и т.5 от АПК, като съображенията за това са следните:

Административният орган неправилно е приел, че не е налице правно основание за предоставяне на семейни помощи в конкретния случай.

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин. С подаването на молба за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут правното положение на чужденеца е на лице, търсещо международна закрила. Като лице, потърсило международна закрила и на основание чл.29, ал.1 от ЗУБ М. А. Б. е получила правото по време на производството: да остане на територията на Република България; да се движи в рамките на определената зона на територията на Република България; на подслон и храна; на социално подпомагане по реда и в размера, определени за българските граждани; на здравно осигуряване, достъпна медицинска помощ и безплатно ползване на медицинско обслужване при условията и по реда за българските граждани; на психологическа помощ; да получи регистрационна карта; на преводач или тълковник. Следователно, жалбоподателката, както и малолетното ѝ дете, могат да се ползват от правата и задълженията на чужденец, за когото се провежда производство за предоставяне на международна закрила. М. Б. пребивава и отглежда детето си в Република България, разрешено им е да останат на територията на Република България, видно от издадената ѝ регистрационна карта за чужденец, в която е посочено и правното основание за пребиваване - чл.29, ал.1, т.1 от Закона за убежището и бежанците. Разпоредбата на чл.3, т.5 ЗСПД не съдържа специални разпоредби относно приложимостта ѝ за чужденци, намиращи се в производство по предоставяне на международна закрила, но предвижда права за чужденци, ако това е уредно в международен договор или в друг закон. Именно по силата на друг закон - Законът за убежището и бежанците, по-конкретно на чл. 29, ал.1, т.4 от ЗУБ, жалбоподателката и като законен представител на малолетното дете, има право на социално подпомагане – в случая на разглежданите семейни помощи за деца.

На самостоятелно основание разглежданата семейна помощ за дете е допустимо и основателно поискана и на основание чл.2, ал.6 от Закона за социалното подпомагане, съобразно който от правото по ал. 3 /право на социални помощи за български граждани, семейства и съжителстващи лица/ се ползват и чужденците с разрешение за дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България, чужденците, на които е предоставено убежище, статут на бежанец или хуманитарен статут, и чужденците, ползващи се от временна закрила, и лицата, за които това е предвидено в международен договор, по който Република България е страна. Съпругът на М. Б. и баща на Тайма А. М. е с предоставен хуманитарен статут с Решение № 10921 от 19.07.2022г. на зам. Председателя на ДАБ-МС, а с Решение №

7855/20.04.2023г. му е разрешено да се събере със семейството си на територията на Република България.

Отделно от това, даденото от ответника тълкуване на нормата на чл. 3, т. 5 ЗСПД /за липсата на международен договор за сътрудничество със Сирийската Арабска република/ не съответства и на разпоредбата на чл. 28, § 1 на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно посочената разпоредба държавите членки полагат грижи получените статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила да получават в държавата членка, която им е предоставила статута, необходимото социално подпомагане, равностойно на предвиденото за гражданите на тази държава членка, и Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила.

В т. 45 от Преамбюла на Директива 2011/95/ЕС е посочено, че с цел да се избегнат социални трудности е уместно на лицата, на които е предоставена международна закрила, да се осигури адекватна социална помощ и средства за издръжка, без дискриминация в контекста на социалното подпомагане. По отношение на социалното подпомагане, условията и редът за предоставяне на основни обезщетения на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, следва да се определят от националното право. Възможността за ограничаване на това подпомагане до основните обезщетения трябва да се разбира в смисъл, че обхваща най-малко минимален гарантиран доход за съответното лице, помощи в случай на заболяване или бременност и семейни помощи за деца, доколкото такива обезщетения се предоставят на гражданите съгласно националното право. Нормата на чл. 29, § 1 от Директива 2011/95/ЕС, предвижда, че по отношение на социалното подпомагане условията и редът за предоставяне на основни обезщетения на лицата, на които е предоставена международна закрила, се определят съобразно националното право, като съгласно §2 на разпоредбата възможността за ограничаване на това подпомагане до основните обезщетения трябва да се разбира в смисъл, че обхваща най-малко минимален гарантиран доход за съответното лице. В този смисъл предоставянето на семейните помощи за деца следва да се разглежда именно като средство за осигуряване на гарантиран минимален доход и като едно от основните обезщетения. България като държава членка е обвързана по отношение на резултата, който трябва да бъде постигнат с посочения акт, а именно получаване на необходимото социално подпомагане, което да е равностойно на предвиденото за гражданите на държавата членка.

В този смисъл националната правна уредба относно възможността за предоставяне на помощи за деца на чужденци, пребиваващи и отглеждащи децата си на територията на Република България в производство по предоставяне на международна закрила /респ. с предоставена международна закрила/ следва да се тълкува в съответствие с общностното право.

Тези съображения обосновават крайния извод на съда за незаконосъобразност

на оспорения административен акт, поради което обжалваната заповед следва да бъде отменена. На основание чл. 173, ал. 2 от АПК, делото следва да бъде изпратено като преписка на административния орган за ново произнасяне по заявление-декларация с вх. № ЗСПД/Д-С-СК/6890/20.10.23г., подадено от М. А. Б. с ЛНЧ [ЕГН] при съблюдаване на дадените с настоящо решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

На основание чл. 172, ал. 2, предл. второ и чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 10 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на М. А. Б. № ЗСПД/Д-С-СК/6890/20.10.23г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – С..

ВРЪЩА преписката на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – С. за ново произнасяне в съответствие с дадените указания за тълкуване и прилагане на закона в едномесечен срок от получаване на решението.

Решението не подлежи на обжалване.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.